

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА · 0478 922 154 · frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ · 0467 613 165 · protapetar@hotmail.com

SvTrojicaMelbourne You Tube СвТројицаБранズвик f HOLY.TRINITY.BRUNSWICK

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 5. ДЕЦЕМБАР 2021. ☯ Број 118. ☙ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 5. ДЕЦЕМБАР / 22. НОВЕМБАР СВ. АПОСТОЛИ ФИЛИМОН, АРХИП И АПФИЈА	НЕДЕЉА 24. ПО ДУХОВИМА ГЛАС 7. Јутрење – Јеванђеље ДРУГО Вакхрно Мк. 16,1-8 Лит. Еф. 2,14-22; Јеванђеље Лк.. 8,41-56 ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 9. ДЕЦЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 11. ДЕЦЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 12. ДЕЦЕМБАР СВ. МУЧ. ПАРАМОН И ФИЛУМЕН; СВ. МАРДАРИЈЕ	ЈУТРЕЊЕ У 9ч; ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЦРКВА ЈЕ ОТВОРЕНА ЗА БОГОСЛУЖЕЊА ДО НАЈВИШЕ 50 ПРИСУТНИХ	

СВ. АПОСТОЛИ ФИЛИМОН, АРХИП И АПФИЈА – 5. ДЕЦ / 22.НОВ.

Архип беше један од Седамдесет. Апостол Павле помиње га у посланици Колошанима и Филимону, називајући га својим другаром у војевању. У граду Колосају средиште хришћанства беше у кући Филимоновој. Ту се сабираху хришћани на молитву. То називаше апостол Павле, пишући Филимону, твоја домашња црква. У то време апостоли рукополагаху своје ученике за епископе, и то неке од њих на стално место, а неке као мисионаре путујуће по разним местима. И Филимон је био један од ових последњих. Апфија,

Филимонова жена, пошћаше се и служаше домашњој цркви. У време неког празника незнабошкој богињи Артемиди, сви верни у Колосају беху по обичају сабрали у дом Филимонов на молитву. Незнабошци, сазнав за овај скуп, јурну и похватају све хришћане, Филимона, Архипа и Апфију, као вође, најпре ставе на шибу, а после их закопају до појаса у земљу и почну их камењем тући. И тако убију Филимона и Апфију, а Архипа изводе из рупе једва жива, и оставе га на забаву деци. Деца, пак, избоду га свега ножевима. И тако и овај

Павлов другар у војевању добро сконча ток свога земаљског пута.

АПОСТОЛСКО НАСЛЕЂЕ

Будући да је Црква заснована на проповеди Апостола и на учењу (догматима) Светих Отаца, она је апостолска, али исто тако и светотачка. Свети Оци, наиме, у својим тумачењима полазе од апостолске проповеди и тиме потврђују апостоличност Светог Предања. У основи њиховог учења је она иста једноставна и дубока проповед којом су Апостоли „уловили“ целу васељену. Свети Оци су у складу са потребама и захтевима времена у коме су живели, износили апостолско учење, или под видом проповеди, упућене онима који су били изван Цркве, или под видом догмата, који су превасходно намењени верницима у Цркви. Они су били не само преносиоци једног древног учења, него су пре свега, били сведоци једине праве и истините вере.

Сродност Светих Отаца и Апостола огледа се и у начину преношења хришћанске истине. По речима св. Григорија Богослова, Свети Оци су својим слушаоцима божанску науку излагали „рибарски“, а не аристотеловски – философски. Њихово богословље је одувек имало за циљ преношење живог доживљаја вере у Цркви, а не празних и бежivotних фраза.

УЧЕЊЕ СВЕТИХ ОТАЦА

Искуство Цркве се заснива на Божијем откровењу које су у Старом Завету записали Пророци, а у Новом Завету Свети Апостоли и које су у својим списима потврдили Свети Оци. Сагласје у вери између Пророка, Апостола и Отаца је одувек сматрано неопходним полазиштем и мерилом истинитости живота Цркве. Тако су и одлуке Васељенских сабора завршаване познатом реченицом: Ово је вера Апостола, ово је вера Отаца, ово је вера Православних, ова вера је одржала васељену.

Апостоли су поставили темељ коме је крајеугаони Камен Сам Господ Христос. На овоме темељу су Господњу науку утврђивали апостолски ученици, а после њих Свети Оци. У раном периоду Цркве, одмах после апостолског, живу активност развили су апологети који су кроз своје апологије (одбране) настојали да образованим јелинским философима кроз дијалог приближе хришћанску веру. Најпознатији представници Цркве у овом периоду су св. Јустин Философ и св. Теофил Антиохијски. После апологетског, наступа раздобље великих Светих Отаца: Иринеја Лионског, Атанасија Великог, Кирила Александријског, Григорија Богослова, Василија Великог, Јована Златоустог и других.

Њихова богословска дела су била неопходно полазиште и путоказ свим потоњим Светим Оцима, који су, сучељавајући се са проблемима свог времена, настојали или да развију њихове мисли (попут св.

Максима Исповедника) или да њихове главне идеје изложе на једном месту, као св. Јован Дамаскин који је писац прве Догматике.

Следовање Светим Оцима се нарочито види у одлукама Васељенских сабора. Тако на почетку Халкидонског ороса и одлука Седмог Васељенског сабора стоје речи: Следујући Светим Оцима, односно: Следујући богоданом учењу Светих наших Отаца и Предању католичанске (саборне) Цркве. Овим речима Оци поменутих великих Сабора потврђују да су у истом духу са светоотачким учењем пре њих и да настављају непрекинуто сведочење божанске истине.

КРАТКЕ ПОУКЕ СВЕТИХ

БЕЗОСЕЋАЈНОСТ

Када душа бива рађена и пада, она не лежи без свести као тело, него се овде мучи грижом зле савести, а када оде одавде баца се у вечно мучење. Ако неко не осећа бол од рана које наноси ђаво, тај својом безосећајношћу самом себи припрема још већу невољу. Јер ко није осетио прву рану тај ће ускоро задобити и другу, а после друге трећу. Нечастиви видећи да је људска душа безбрижна и да не обраћа пажњу на задобијене ране, не престаје да је рањава све до последњег издисаја.

(Св. Јован Златоуст)

ХРИСТОВИ ЉУДИ

Свет је нешто што треба савладати. Чиме? – Горњим светом. Дух времена нашег је нешто што треба савладати. Чиме? – Духом Христовим. Човек је нешто што треба савладати. Чиме? – Богочовеком. Христови људи су од Бога, и побеђују свет, јер је већи онај који је у њима неголи који је у свету (ср. 1. Јн. 4,4)

(Св. Јустин Ђелијски)

ДЕМОНСКИ НАПАДИ

Због пет разлога, говоре, Бог допушта да будемо нападани од демона. Први разлог је, кажу, да будући нападани и бранећи се, дођемо у расуђивање врлине и зла; други – да би стекавши врлину борбом и трудом имали је чврстом и неизменљивом; трећи – да, напредујући у врлини, не мислимо високо о себи, него да се научимо смиреоумљу; четврти – да би, упознавши из искуства какво је зло, омрзли га савршеном мржњом (Пс. 139,22); и пети поврх свих – да не би, поставши бестрасни, заборавили своје слабости, нити силу Онога који нам је помогао.

Свешти Максим Исповедник

ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ

О МУДРОСТИ И БЕЗАЗЛЕНОСТИ

Бити заиста човек у овоме свету, то је бити као овца међу вуковима, јер "сав свет у злу лежи" (Јн. 5, 19). Говорио сам, да поновим, то треба да запамтите добро: овца међу вуковима је у опасности са две стране. Прва је да је вуци онемогуће, односно да је раскину. Зато вас Син Божији не шаље. Друга је опасност да овца видећи и закључивши да се међу вуковима не може одржати друкчије него само као вук, да и она постане вук, да напушти зубе, да научи да урла, папке претвори у канџе и од овце постане вук. Христос нас не шаље ни за то, него да ми својом вером и животом по тој вери приволимо вукове да постану овце Христове, ако хоће.

ГОДИШЊА СКУПШТИНА НАШЕ ЦРКВЕНЕ ОПШТИНЕ ОДРЖАЋЕ СЕ

У НЕДЕЉУ, 12. ДЕЦЕМБРА 2021.
У 13 ЧАСОВА

ОН ЈЕ ТАЈ КОЈИ ЈЕ СРУШИО ЗИД - НЕПРИЈАТЕЉСТВО

Величина Божија најбоље се огледа у љубави коју Он има према својим створењима – човеку. Господ се није штедео да сруши зид који је делио човека од Бога, после Адамовог пада. То је та љубав која се ничим не може упоредити, а о којој су свети Божији људи тако често писали. Апостол Павле, у данашњем одељку посланице Ефесцима, говори о Господњем рушењу горе поменуте „преграде“. „Јер Он је мир наш, који и једне и друге сасстави у једно и разрушши преграду која је расстављала, односно непријатељство“ (Еф. 2,14).

Свакако се преграда или зид, који су делили човека од Бога, до доласка Христовог, може назвати и непријатељство и посматрати као да наоружан непријатељ стоји између човека и Бога и не дозвољава овоме да се приближи своме Творцу. Оно што је у апостолским речима нарочито потребно истаћи јесте чињеница да је Господ уклонио све преграде: како ону између човека и Бога, тако и ону између човека и човека. Тумачећи Јеванђеље, апостол Павле, обраћајући се Галатима каже: „Нема више Грка ни Јеврејина, роба ни слободноћа, мушки ћа ни женскоћа, нећо сће сви један (човек) у Христу Исусу, Господу нашем“ (Гал. 3,28). Наравно, ми се и даље успешно делимо по разним аршинима. Када чувамо себе и своје име, не чинимо то на уштрб онога другога, те тако исто, када су упитању народи, када бринемо бригу за свој народ, не чинимо то на уштрб другога народа. Јер, да тако треба, да треба да се истичемо и да предњачимо изнад других по сваку цену, Бог би то сам уредио да тако буде. Међутим, Бог тако ништа не очекује од нас. Он тражи да „сви једно будемо“, да се трудимо, да у односу на браћу имамо заиста братски однос. У колико нисмо у стању то издржати односно на тај начин ускладити

наше понашање, онда што чинимо себи за осуду чинимо.

„Он је тај који је срушио зид – непријатељство“, понавља апостол Павле. Ово морамо усвојити целим својим бићем. И, не само усвојити, него почети живети у складу са тим. Наша вера у Вакрслога Христа треба да нам помогне да целим својим бићем прихватимо Христа. А бити у Христу, „значи да смо прихватили Његову жртву као плату за сопствени грех. Наш кривични досије садржи сваку грешну мисао, став или дело коју смо икада починили. Никакво самочишћење не може нас учинити довољно чистима да оправдамо опроштај и везу са светим Богом (Римљанима 3:10-12). Библија каже да смо у свом природном грешном стању непријатељи Божји (Римљанима 5:10). Када прихватимо Његову жртву у наше име, Он се мења са нама. Он разменjuје нашу листу грехова за Његов савршени извештај који је потпуно угодан Богу (2. Коринћанима 5:21). У подножју крста се одвија божанска размена: наша стара природа греха за Његову савршену природу (2. Коринћанима 5:17).

Ако на горе назначен начин прилазимо вером Христу, онда можемо, слично оној јеванђелској жени, која је боловала од течења крви, а која се „дотакла Христа“, пуна вере да ће бити исцелена, и сами очекивати исцелење или неку другу добродетел. Није ово јединствено место где Христос некога лечи после додира са одећом. Оно што овај случај поручује јесте да Господ може да лечи на разне начине, директно или индиректно, додиром или речју. Јер, Онај Који је створио Небо и Земљу и целу Ва-сељену, речју Својом, Онај Којега називамо Сведржитељ, Он све може. Овде је важна порука коју Господ шаље апостолима као и свима онима који су посведочили у

то време овај чудесни догађај. Свети владика Николај, у својој омилији за данашњи дан, пише у вези са овим:

Он је моћан да лечи на мноштву начина, а не само њолаћањем руку: Он може помоћи хаљином Својом као и руком Својом, и из даљине као и из близине, са улице као и из куће. Још Господ хоће да упозна људе са Својом божанском моћи, не зашто да би Га људи хвалили – нишавна је била за Њега сва њоховала људска – нећо да би људи знали исціну, и штом се исціном користили. Наиме: свако добро које људи добијају долази свесно од самоја Бога. Није хаљина Христова дала исцелење крвоточној жени без Христовој знања и без Христове нейосредне силе, која из Њега излази.

Слично овом чуду, које је изазвала вера болесне жене, да ће је Господ исцелити, дешава се и друго чудо, још веће од првог: вакрсење умрле Јаирове ћерке. Нема сумње да је прво чудо послужило Јаиру да се утврди у вери, те кад му Господ каже „не бој се, само веруј и биће сјасена“ (Лк. 8,50), иако Јеванђеље не даје довољно података о томе, верујемо да је Јаир поверио да ће његову умрлу ћерку Господ призвати у живот.

Речи „не бој се, само веруј“ одјекују у нашим душама, не као речи које је Господ некада рекао Јаиру односно болесној жени, већ речи које Он изговара нама данас, у овом тренутку. Он нас везује за Себе, опомиње на то да је са нама „у све дане до свршетка света“, како је обећао. Као да нам поручује да никада не сметнемо с ума ову тајну о Божијем присуству на земљи.

Господе Исусе Христе Сине Божији, помози нам да разумемо да смо створени по Твоме лицу и да не можемо да живимо без Тебе Бога нашега, коме нека је слава и хвала у векове веков! Амин.

Прота Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 5. ДЕЦЕМБАР

**И ВИДЕ БОГ ДА ЈЕ ДОБРО
(ПОСТАЊА 1)**

Прво откровење, браћо, о овоме свету, које нам саопштава Свето Писмо, јесте то, да је свет произашао од добра а не од зла, од Бога а не од неке силе

супротне Богу, и не од некакве уображене праизворне мешавине од добра и зла. Друго откровење, браћо, о овоме свету јесте то, да је све добро што је добри Бог створио. Добра је светлост, добар је свод небески, добро копно, добро море, добра трава, биље и родно дрвеће, добра светила небеска: сунце, месец и звезде, добре животиње водне и птице небеске, добре све живе душе по врстама њиховим, добра стока и ситне животиње и зверови земаљски; најзад добар и човек, господар над свим створеним под господством Божјим. *И видје Бог да је добро.* Оценитељ вредности овога света није и не може бити неко ко површио и делнично гледа овај свет него само Онј који види сва створења укупно и свако напосе, који зна њихов број, има, својства и суштину несравњено боље од свих људи на земљи. *Он видје да је све добро веома.* Па ипак је било људи, који су клеветали дело Божје говорећи, да је овај свет зло у суштини својој, да су зло појединачна створења, и да је зло материја из које су бића земаљска уобличена. Зло је међутим у греху, а грех је од злог духа; зло је, дакле, у духу зла а не у материји. Дух отпали од Бога сејач је зла у свету. Отуда кукња по Божјој пшеници. Дух зла труди се, да као своја оруђа зла употреби и дух човечји и материјалне ствари уопште. Он је тај, који и убацује помисао у разум људски, као да је сав створени свет

зло, и као да је материја из које су створења уобличена, основно зло. Он клевета Божја дела, да би заклонио своја; оптужује Бога, да не би он био оптужен. О браћи моја, чувајмо се коварства злога духа. Чувајмо се нарочито од злих помисли које он сеје по уму нашем.

О Господе Исусе Христе, истинити Просветитељу и Спаситељу наш, у Твоје руке предајмо ум наш и срца наша. Обасјај нас Ти Твојом истинитом светлошћу. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Владика Николај

APOSTOLIC DOCTRINE

One of the most powerful reasons for embracing Orthodoxy is to be found in the Church's insistence that she holds to the evangelical and apostolic doctrine of the Ancient Church. In an age when everything is up for change, there is a certain security and stability when one institution (the Church) stands firm in her Apostolic Authority, and refuses to allow popular culture or political correctness to influence her rightful God-appointed mission as hospital for the soul.

Saint Leo the Great tells us, "*It is not lawful to differ even by a single word from the evangelical and apostolic doctrine, or to think otherwise than as the blessed Apostles and our fathers learned and taught concerning the Holy Scriptures.*"

We know from the very foundations of the Church, set down in the Gospels, and in the Apostolic

Canons, that the Church exists, not to judge, but to bring healing. Her mission is to make whole those who would enter into her gates, as entering into a hospital. She forces no one, for one who is forced is not open to healing. Yet the Church is also aware that sin is not really a private matter, for all sin affects everyone. Therefore, the Church continues, as she has from ancient times, to give witness to the commandments of God, the hope that is found in the Gospel of Christ, and the forgiveness and healing that can lead to wholeness.

The Church may seem to some to be a backward looking institution, irrelevant for our times, a view that has caused many of the denominations to alter basic foundational teachings in order to please a more liberally leaning society. This has led numerous of the denominations to allow passing intellectual fashions to dictate the spirit behind new laws they decide on, leading these religious institutions to ordain women as clergy, perform same sex marriages, and bow down to modern views on abortion that have lead to the death of thousands of innocents.

As an Orthodox monk who stands out in appearance, what with my long white beard and black robe, I demonstrate that I am attempting to live a faith that is not of this world. Like all Orthodox clergy, I teach by my presence in a modern and fallen world, that my faith is an ancient one, and that change is not necessary, for the faith of our fathers is just as relevant today, as it was two thousand years ago. What the Church has to offer today, is just as effective in bringing about the healing of the soul, as in ancient times.

The sad state of American Christianity has as its basis in a constant attempt to conform to an ever changing society, and with each change, there is less and less of authentic, ancient Christianity to be seen.

*With love in Christ
Abbot Tryphon*